

SZASZKÓ GABRIELLA

KORA FEBRUÁR

Dream
válogatás

Anna és Josh nem ismerik egymást. Mindennek ellenére egy ágyban ébrednek fel egy ismeretlen, elszigetelt helyen, miközben odakint hatalmas hóvihár tombol. A házban nyomok után kutatva hamarosan ráébrednek, hogy öt év kiesett az életükből, és hiába próbálnak visszaemlékezni, sehogy sem sikerül. Öt év alatt azonban rengeteg minden történhet egy ember életében. Vajon Joshnak sikerült kiszabadulnia az egyetemi időszak fojtogatásából, és valóra váltotta az álmát, hogy sikeres rockzenész legyen? És Anna hozzáment végül az egyetemi szerelméhez, és megtalálta mellette a boldogságot? Mind a ketten előre eltervezték az életüket, megálmodták, hová is szeretnének jutni harmincas éveik elejére. De ha minden a terv szerint alakult, mégis hogyan lehetséges, hogy egymás mellett ébredtek ezen az ismeretlen helyen? Csak az kavarja fel őket jobban, amikor felfedezik, hogy az álmaikban lassan visszapárolognak az elmúlt évek emlékei. Hamarosan kiderül, hogy a kiesett öt év elképesztő meglepetéseket tartogat.

SZASZKÓ GABRIELLA legelső regénye 2016-ban jelent meg a Maxim Kiadó Dream válogatás sorozatában. Az eddig napvilágot látott könyvei a Pennington testvérek-sorozat részei. A regények fontos szerepet töltenek be az életében, hiszen szabadúszó korrektorként, szerkesztőként és műfordítóként dolgozik az írás mellett. Három éve az angliai Birminghamben él, előtte három éven át Lengyelországban lakott.

Tudj meg többet a duológiáról:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„A Kora február egy borzongatóan izgalmas történet a feltörekvő rocksztár Joshról és az önmagát kereső Annáról. Együtt futnak versenyt az idővel az elveszett emlékeikért, hogy kiderítsék az igazságot magukról és a kapcsolatukról. Számomra bebizonyították: kövesd az álmaidat, és soha ne add fel a szerelmet!”

Kelly és Lupi olvas blog – Kelly

„Ez eddig a kedvenc könyvem Szaszko Gabitól. Van benne minden, ami kell: rejtély, szerelem, fordulat. A könnyed stílus ellenére a történet magát komoly problémák adják, nincs benne műdráma. Azt hiszem, a regény végére minden olvasó egy kicsit beleszeret Joshba.”

Ink, Maps & Macarons blog – Sütő Fanni

„Vannak olyan könyvek, amik váratlanul érnek, és egyáltalán nem tudod, hogy mire számíts, de aztán megpendítenek benned egy húrt, melynek dallama napok múlva is a gondolataid peremén motoszkál... Szaszko Gabriella legújabb könyve pontosan ilyen.”

Nem félünk a könyvektől blog – Niki

„A Kora február Josh és Anna útkereséséről szól, arról, hogy sosem késő kilépni a megszokottból, rájönni, hogy mit akarunk igazából, és akár előlről kezdeni. Egy szívszorító szerelmi történet, tele nyers, őszinte érzelmekkel, sok tanulsággal az életről. Számomra egész biztos felejthetetlen élmény marad!”

Könyvilág blog – Bea

Dream
válogatás

SZASZKÓ GABRIELLA

KORA
FEBRUÁR

— részlet —

2025. február 1.

Josh

Joshua Westbergnek hívnak, 1997. február tizenkettedikén születtem Stockholmban, huszonhárom éves vagyok. Joshua Westbergnek hívnak, 1997. február tizenkettedikén születtem Stockholmban, huszonhárom éves vagyok. Joshua Westbergnek hívnak, 1997. február...

Kipattant a szemem. A szobában a bútorok körvonalát sem tudtam kivenni, teljes éjszakai sötétség honolt. A fejemben végtelenítve ment a nevem, a születésem ideje és helye. Bizarr, élet-szerű álmot láttam, amitől összekuszálódtak a gondolataim.

Félálomban érzékeltem a kinti időjárást. Furcsa volt, a kollégiumból még sosem hallottam ennyire élesen süvíteni a februári szelet. A fejembe tompa fájdalom hasított, ahogy oldalra fordultam az ágyban. Kinyújtottam a karomat: egy ismeretlen feküdt mellettem.

Elmosolyodtam. Homályosan visszakúszott az előző éjszaka emléke. Az egyetemi haverokkal elmentünk iszogatni a helyi bárba, megünnepeltük a mások számára sikeres vizsgaidőszakot. Tíz kör tequila után elveszítettem a fonalat, de nem aggódtam, a részeg izlésemben is bíztam.

Éreztem a lány hajának samponos illatát. A tagjaim ólomsúlyúnak tűntek, a szememet továbbra is csukva tartottam. Az ágy kényelmesebbnek tűnt, mint máskor, mintha nem is a béna koliszobámban lettem volna.

Lehet, hogy a lány lakásán kötöttem ki? Túl fáradt voltam a gondolkodáshoz. Inkább hagytam, hogy elringasson a metsző szél ritmusos hangja.

Anna

Álmomban hosszasan sugdosták a fülemben a nevemet, mintha arról akarnának megbizonyosodni, hogy biztosan nem felejtetem el.

Tágra nyitottam a szemem a sötétben, az előző éjszaka keserősége összegyűlt a számban. Felsőhajtottam, a plafont bámultam a vaksötétben. Patrickkel összekaptunk. Persze máskor is megesett már ez, az viszont egy pillanatra sem volt megszokott, hogy hazaérkezéskor sem békültünk ki. Öt évig egyetlenegyszer sem feküdtünk le haraggal; most, friss jegyekként kellett elkezdenünk...

Megfordultam az ágyban, és jó szorosan Patrick hátához vackoltam magamat. Beszívtam az illatát, ami hirtelen szokatlannak tetszett. Mintha aznap reggelre a teste vékonyabbá változott volna a megszokottnál. Minden izmom megfeszült, és sebesen kutatni kezdtem az éjjeliszekrényen álló lámpa kapcsolója után, de hiába, a kezem a semmit markolászta.

A szívem a torkomba ugrott, ahogy felültem. Hirtelen kikeltem az ágyból, de az első pillanatban beütöttem a combomat egy ismeretlen eredetű asztalba. Vakon tapogatóztam, míg végül sikerült megtalálnom az ajtót, de a villanykapcsoló nem volt a helyén.

Mélyen beszívtam a levegőt, a tenyeremmel a falnak támaszkodtam. Halk akartam maradni, mert szinte teljesen biztos voltam abban, hogy nem Patrickkel vagyok egy szobában. Egyetlen támpontként az ablakok szolgáltak, ahonnan vékony csíkban szűrődött be a fény. Puha léptekkel a redőnyhöz léptem, majd mégsem törődve a hangokkal felrántottam azt. Az éles zajra összerezentem, de legalább sikerült fényt juttatnom a helyiségbe. A szám elé kaptam a kezem.

A hely teljesen ismeretlen volt számomra. A bútorok dizájnosra cserélődtek, a szoba sokkal nagyobb lett.

Az ágyban egy teljesen ismeretlen fiú hunyorgott, kezét a szeme elé tartotta a vakító fényesség ellen.

– Te ki vagy? – kérdezte tőlem, miközben a szemét dörzsölgette. – És hol a fenében vagyok?

Josh

A fehérre sápadt lány egy nyomott mintás pólóban ácsorgott az ablak előtt. Alig láttam az arcát a fénytől. Riadtnak tűnt, ami engem is elbizonytalanított. Az rendben van, hogy annyira berúgtam, hogy nem emlékszem az előző éjszakára, de abban a percben a lány sem tűnt úgy, hogy fogalma lenne bármiről is.

– Még hogy én ki vagyok? – kérdezett vissza idegesen. – Te ki vagy? És hogy kerültem ide? Emlékszem, hogy előző este a saját ágyamba feküdtem le a vőlegényem mellé!

Beletúrtam a hajamba, de azonnal megtorpantam. Ugyan arra nem emlékeztem, hogy előző este hol kötöttem ki, de abban biztos voltam, hogy kétcentisre volt lenyírva a hajam. Aznap reggel azonban hosszabb hullámokban tekergett a fejem tetején. Továbbra sem ért a vállamig, de hosszú volt, annyi szent.

– Van egy tükröd? – tettem fel ezt a meglehetősen furcsa kérdést.

– Honnan lenne tükröm, amikor azt se tudom, hol vagyok?

Felkeltem az ismeretlen szobában, ahol megpillantottam a gardróbra szerelt tükröt. Óvatosan megérintettem az arcomat. Sűrűbb borostám volt a szokásosnál, a testem kidolgozottabb lett. Csak egy alsónadrágot viseltem, így simán megvizsgálhattam a kissé vastagabb, kockás hasamat. Az arcom férfiasabbá vált, mintha öregedtem volna.

Az idegen lány mellém lépett, és kissé felsikoltott, ahogy meglátta magát a tükörben. Jobban meg tudtam nézni őt is: szabályos, bájos arca volt, hatalmas zöldes szemekkel és telt ajkakkal. Igazi, klasszikus, finom szépség, vékonyka testalkattal.

– Tegnap még szőke volt a hajam! – közölte remegő hangon. – Teljesen máshogy hordtam, és vékonyabb voltam.

– Most is totál vékony vagy – jelentettem ki automatikusan, de a lány csak a fejét rázta.

Beállt közénk a kínos csend. Az ismeretlen arca annyira lefehéredett, hogy elhatároztam, megpróbálok valamit javítani a helyzeten. Kezet nyújtottam felé:

– Josh vagyok. – Groteszknek tetszett a bemutatkozás, miután együtt aludtunk.

– Anna – fogadta el a kézfogásomat.

Óvatosan az ágy felé tereltem. Próbáltam magamban letisztítani a helyzetet. Nem tudtam, hol vagyok, nem emlékeztem semmire. Először a drogok jutottak eszembe, de azt sem tartottam kizártnak, hogy álmodom.

– Azt hiszem, megőrültem – motyogta maga elé Anna. – Igen, biztosan megőrültem! Állítólag a nagyapám skizofrén volt, biztos az jött ki rajtam. Csak eddig reméltem, hogy még huszonnyolc évesen nem lesz ilyen gondom.

– Nyugi! – mosolyogtam rá biztatóan. – Ha te megőrültél, akkor én is. Nézzük azt, amit tudunk: itt ébredtünk fel...

Körbenéztem a szobában: az ablak mellett egy kisebb éjjeliszekrény állt, oldalt egy nagyobb gardrób. A tekintetem újra Annára siklott, aki továbbra is a szája előtt tartotta a bal kezét, amelynek gyűrűsujján a jegygyűrű mellett egy karikagyűrű díszelgett.

– Te házas vagy – folytattam, mire Anna szeme még nagyobbra tárgult.

– Ezt honnan veszed?

Egyenesen a gyűrűkre mutattam, mire Anna maga elé tartotta a kezét. Megrázta a fejét.

– Tegnap még csak ez volt meg – mutatott a jegygyűrűre. – Tegnap még csak jegyben jártam Patrickkel. Akkor hogy lehet, hogy mára már össze is házasodtunk?

A pillanatnyi csendet egy hangos, rockos szám szakította meg, amely a párnám alól jött. Kutatni kezdtem a telefonom után, ami ébresztőt jelzett. Soha ilyen menő okostelefont még nem láttam: fémes külseje volt, és rohadt gyorsnak tűnt, épp-hogy csak végig kellett simítani a kijelzőn.

A legnagyobb döbbenet akkor ért, amikor megláttam az időjárás-alkalmazást a telefonom kijelzőjén.

– 2025. február elseje van – motyogtam magam elé.

Anna arca még fehérebbre fakult. Ugyanazt gondolhatta, amit én: tegnap, amikor lefeküdtünk aludni, még csak 2020-at írtunk.

Anna

A tükörben vizsgálgattam sápadt, immár harminchárom éves arcomat. Pár perc múlva már biztos voltam abban, hogy Josh telefonja igazat mond a 2025-ös dátumról. Megváltoztam. A vonásaim csak kicsit, de mégis átalakultak a huszonnyolc éves énemhez képest.

Hihetetlen volt, hogy elveszett öt év az életemből. Elveszett minden, de mégis megtörtént. Valaki világosbarnára festette a szőke hajamat, Patrick gyűrűt húzott az ujjamra, de nem volt egy halvány emlékem sem ezekről.

Josh idegesen nyomkodta a telefonját. Nem volt a helyzet magaslatán, az arcára barázdákat rajzolt a gondterheltség. Ismernem kellett volna őt, hiszen mellette ébredtem, de mégis teljesen idegennek tűnt.

– Nincs internet – szólalt meg. – Nincs térerő sem. De azt tudom, hol vagyunk.

Kérdő tekintettel a fiú felé néztem.

– A semmi közepén, Stowe közelében.

– Az hol van?

– Vermontban. Mínusz huszonkét fok van kint, hóviharral. Megráztam a fejem, majd sóhajtvá leültem Josh mellé.

– Sohasem voltam még Vermontban. Long Islanden születtem – motyogtam magam elé.

– Én meg Stockholmban.

– A svédországiban?

Josh elmosolyodott és bólintott. A kedvessége kicsit oldotta a rettegésemet.

– Tudsz is svédül?

– Tudok svédül, de jelen pillanatban ez nem sokat segít a szitun. Egyébként meg tízéves korom óta New Yorkban élek, szóval nem vagyok igazi svéd. Csak félig.

Körülnéztem a szobában, ahonnan két ajtó nyílt. Felkeltem, és benyitottam az egyik helyiségbe, ahol egy szépséges és igen tágas fürdőszoba helyezkedett el. A sötétkék csempe éles kontrasztban állt a modern, fehér sarokkáddal. Josh mellém állt, és elismerően fütyentett.

– Akkor derítsük ki, hol vagyunk, és mi történt az elmúlt öt évben!

A szememet forgatva bólogattam; még mindig erősen groteszknak tűnt a szituáció. Reméltem, hogy ez életem legvalóságosabb álma, amiből hamarosan felébredek Patrick mellett, még mindig huszonnyolc évesen.

Josh kilépett a másik ajtón, amit azonnal hangos, elismerő kurjongatás követett. Elámultam a látványtól. Hatalmas, amerikai konyhás helyiségbe értünk. Igazi hétvégi faház volt két kandallóval, fehér, kihúzható kanapéval, puha szőnyegekkel és modern bútorokkal. A nappaliban egy iszonyatosan nagy LCD tévé terpeszkedett. A hangulat ennek ellenére rusztikus maradt a vastag, világosbarna fagerendák miatt.

A számat a kezem elé téve néztem végig a falon elhelyezkedő képeket, amelyek alatt egy lemez bekeretezett borítója díszelgett. Közelebb hajoltam hozzá.

– Biztos nem ismered ezt a házat?

Josh pillanatokon belül mellém lépett; a kezében egy bekeretezett képet szorongatott. Furcsán csillogott a szeme.

– Nem ismerem, de úgy tűnik, az enyém – felém mutatta a képet, amin ő mosolygott a színpadon egy pár ismeretlen fiúval. – Ez kibaszottul az én házam!

– Akkor te énekes vagy, és van egy bandád – szögeztem le az egyértelműt.

– Tegnap, amikor huszonhárom voltam – bizonytalanul felnevetett –, akkor is volt bandám, csak nem termelt annyi zsét, hogy ilyen házat vegyek belőle.

– Akkor úgy fest, hogy jól ment az elmúlt öt év – mosolyodtam el.

Josh arcán őszinte öröm tükröződött. A konyhába rohant, ahol minden egyes kütyüt egyenként felfedezett. Olyan volt, mint egy kisgyerek, aki hirtelen belecsöppent a legmenőbb kívánságába. Én csak végigsimítottam a gyűrűsujjamon, és azon gondolkodtam, hogyan kerültem harminchárom éves házasként egy fiatal zenészfiú ágyába.

Josh

A konyhából benyitottam egy másik helyiségbe, ahol tényleg elakadt a lélegzetem. A hajamba túrva vigyorogtam, ahogy megláttam a két menő gitárt, és a keverőkkel ellátott zeneszobát.

Biztos voltam benne, hogy álmodom. Mintha mindent elém raktak volna, amire valaha is vágytam. A kezembe fogtam az egyik bekeretezett képet, amin két másik sráccal pózoltam. Ismertem őket. Az egyikük Pete volt, gimis haverom, akivel már nagyon régóta együtt zenéltünk. Király gitáros volt. A másik srácot viszont konkrétan egy hete ismertem meg egy házibuliban. Azonnal elkezdtünk dumálni a zenéről, és meg is beszél-tünk, hogy beülünk egy sörre, és demókat cserélgetünk. Jövő hét kedden. Úgy fest, jól sikerült.

Anna a szobában termett, amíg elmerültem a kép nézegetésében. Egy másik, üveges ajtóra tapasztotta a kezét, ami sejtésem szerint egy teraszra nyílt volna, ha bármit is lehetett volna látni a hóvihartól és a méteres torlasztól. A lány óvatosan simította végig a keretet, majd megtorpant, ahogy egy számkódos masinához ért.

– Számkóddal lehet kimenni a teraszra?

Megvontam a vállamat, majd közelebb léptem a lányhoz, és megvizsgáltam az ajtót.

– Még ha tudnám is a kódot, akkor se tudnánk kimenni – mutattam aóra. – Ki sem lehet nyitni az ajtókat, és folyamatosan szakad a hó.

Anna arca elkomorodott. Összevonta a szemöldökét, de még így is gyönyörű volt.

– Azt akarod mondani, hogy nem tudod a házad kódját?

A mellkasomra tettem a kezem.

– Máig azt se tudtam, hogy van házam Vermontban. És sohasem láttam olyan kecót, amiből kóddal lehetett volna ki-menni.

Anna arcán átszaladt a kétségbeesés, és újra a szája elé kapta a kezét. A szeme hatalmasra kerekedett, mintha rájött volna valami iszonyúan fontos dologra.

– Akár el is rabolhattál, és most könnyen mondhatod, hogy 2025 van. Bedrogozhattál tegnap este!

Nem bírtam ki, elmosolyodtam, de Anna nem tűnt boldogabbnak.

– És közben befestettem a hajadat, meg gyűrűt húztam az ujjadra? Sok mindent megteszek egy jó dugásért, de ez már nekem is sok. Nagyon szép vagy, de azért ennyire még én se teperek.

– Akkor szerinted mi a magyarázat erre az egészre? – Be-leharapott a szájába. Megsajnáltam egy pillanatra, igazán kétségbeesettnek tűnt.

– Fogalmam sincs. Időutazás?

Anna felsóhajtott. Nem értékelte a humoromat, amit akár sértőnek is tarthattam volna. Ez volt az egyik ütőlapom a lányoknál meg a zenélés, de a pillanat nem tűnt megfelelőnek ahhoz, hogy dalra fakadjak. Rosszul tűrtem a komolyságot, Anna pedig halálosan komolynak tűnt.

– Láttad a *Másnaposokat*? – Anna újra furcsán méregetett. Nem úgy tűnt, mintha bejönnék neki. – Az anyját, akkor az egy több mint tizenöt éves film! Vajon hogy nézhet ki most Bradley Cooper?

Csípősen tudott nézni ez a lány, annyi szent. Szinte éreztem, ahogy a tekintete mérges nyílként a testembe fúródik. – Szóval, annyit akartam ezzel mondani, hogy mi lenne, ha leülnénk a konyhába, csinálnánk valami reggelit, aztán összeszednénk a ruháinkat, és megpróbálnánk rekonstruálni az előző estét?

– Én emlékszem az előző estére – fonta össze a karját maga előtt. – Patrickkel elmentünk a munkatársai lakására vacsorázni.

– Ez 2020-ban volt?

– Persze, hogy 2020-ban volt!

– Én arra gondoltam, hogy tegyük fel azt, hogy tegnap is 2025 volt. És próbáljuk kideríteni, hogy akkor mi történt. Mert feltételezem, hogy te sem emlékszel semmilyen fekete lyukra, ufóra, vagy esetleg Marty McFlyra 2020-ban, ami elrepített volna ide.

Anna erősebben elgondolkozott ezen, mint azt vártam; egyetlen kósza mosoly sem jelent meg az arcán.

– És te sem emlékszel ilyesmire? – kérdezett vissza.

– Én be voltam állva, felőlem este kilenc után jöhettek volna a Szürkék tömegesen.

Nagyon figyeltem, szinte bűvöltem, hátha elmosolyodik, de semmi sem történt. Lehet, hogy már fel kellett volna hagynom a filmes utalásokkal, talán nem filmes lány. Erős készte-tést éreztem arra, hogy befűzzem. Isten tudja, hány napot kellett egy fedél alatt töltenünk, mire valami történik. Ismertem az ilyen havazást gyerekkoromból, de nem akartam megosztani Annával, hogy sejtésem szerint több napig nem tudunk majd kimozdulni innen. Én leginkább a kaja és az áram miatt aggódtam. 2025 ide vagy oda, kurva nagy volt a hóvihár odakint, és az a -22 se volt biztató.

– Akkor benne vagy a reggeliben? Legalább megnézzük, milyen kaja van itt.

– Nem érzem úgy, hogy tudnék enni.

Válaszként megkordult a gyomrom. Én éhes voltam, nem emlékeztem, mikor ehettem utoljára. Annáról egy kicsit leolvadt a jég, és a konyha felé vette az irányt.

Anna egy pillanatra sem vesztegette az időt, miközben én felfedeztem az újhullámos konyha rejtelseit. A hűtő zenét is játszott le, és kiírta, hogy bizonyos alapvető élelmiszerekből

mennyi van odabent. A vágódeszka egy apró kijelzőn mutatta a rátett mennyiséget. Minden tekintetben le voltam nyugózva.

Melegszendvicset készítettem és kávéfőztem a világ legmenőbb kávéfőzőjén, ami szinte vakítóan csillogott a spotlám-pák fényében. Éppen a paradicsomot vágtam fel és a vágódeszkát vizsgálgattam, amikor megállt a kezemben a kés. A hűtő lejátszójából megszólalt a saját hangom.

Anna a kabátjával a kezében érkezett meg a konyhába, magára vett egy csinos, tapadós farmert, és talált zoknit is. Azonnal észrevette a döbönt arckifejezésemet.

– Valami történt?

– Hallod ezt? – kérdeztem. Anna megforgatta a szemét.

– Persze, zene.

– Ez az én hangom! – Odaugrottam a hűtő ajtaja elé. A digitális kijelző a MidLife Crisis nevet mutatta. *Szóval ez lett a zenekarom neve.*

– Váó! – mosolyodott el Anna. – Nem csoda, hogy ilyen nagymenő vagy. Nagyon szuper és profi.

– Ugye? – vigyorodtam el szélesen. – Bocs, ez most bénán jön ki. De tegnap még csak egy garázsbandám volt, és örülünk, ha egy gimis bálon felléphettünk.

– Akkor elég hosszú utat tehetél meg – lesütötte a szemét.

Nem ismertem, nem tudhattam, mi jár a fejében. De arra sikerült rájönnöm, hogy neki ez a szituáció sokkal kevésbé hasonlított egy karácsony reggelre, mint nekem. Én az érthetlenség és a kételyek ellenére is elégedett voltam, sőt, valahol attól félttem, hogy csak álmodom, és felébredek a csóró, huszonhárom éves egyetemista bőrömben a kételkedő szüleim mellett. Persze elismerték, hogy Josh Westbergnek marha jó hangja van, de jó hanggal is rengeteg ember végezte már az utcán, ahogy azt sokszor végighallgattam.

Anna sóhajtván kutatott a zsebében. Egy csomag papír zsebkendőt, egy gyógyszeres dobozt és egy kártyatartót húzott elő. Minden egyes elemet úgy méregetett, mintha választ tudna adni a kérdéseinkre. Közlebb hajoltam hozzá:

– Anna Thompson? – kérdeztem vissza.

– Hát, úgy fest – nézett fel rám. – Tegnap még Anna Brooks voltam.

– Az jobban tetszik. – Leültem az asztalhoz, és Anna elé tol-
tam egy tányért szendviccsel és paradicsommal. Ennie kellett;
általában az ember jobb színben látja a dolgokat, ha nem éhes.

– Ez a Patrick Thompson volt a pasid tegnap is?

Anna lassan enni kezdett, és én is csatlakoztam hozzá.

– Igen, tavaly jegyzett el hat év után.

– Húha, akkor mostanra együtt vagytok már több mint tíz
éve?

– Fogalmam sincs, hogy együtt vagyunk-e, ugyanis én itt
vagyok veled az isten háta mögött, Vermontban.

Belekortyoltam a kávéba. Elképesztő volt, ilyen jót még so-
hasem ittam. Újra a kávéfőző felé sandítottam.

– Azért ez nem feltétlenül olyan rossz – mosolyogtam rá
biztatóan.

Anna arca újra elkomorodott. Kissé megremegett a szája,
zöld szeme elhomályosodott.

– Neked biztosan nem, de nekem nem feltétlenül kellene
rocksztár fiúk ágyában feküdnöm harminchárom évesen.

Egy pillanatra megtorpantam a válaszadás előtt. Számol-
nom kellett.

– Huszonnyolc éves vagyok, annyira nem számítok már
fiúnak.

– Attól még én elviekben házasságban élek.

Közelebb hajoltam a lányhoz, és mélyen a szemébe néztem.

– Fogalmunk sincs, hogy mi történt, szerintem kár lenne
előre ostoroznod magad.

Anna elhallgatott; a hüvelykujjával sötétkék porcelánbög-
réje fülét simogatta.

– De honnan fogjuk megtudni, hogy mi történt?

– Majd kitalálunk valamit – dobtam bele egy paradicsomot
a számba. – Ebben biztos lehetsz.

2023. október

Anna

Tapintható sötétség honolt a füstgéptől homályos szórakozóhelyen, ahová Patrick minden tiltakozásom ellenére cipelt el. Semminél sem vágytam jobban egy csendes péntek estére egy üveg bor és egy jó film társaságában. Borzalmas hetem volt, a felettesem mindent a fejemhez vágott, ráadásul a másik aszisztens lebetegedett, így még a kávé is nekem kellett főzőm a tornyosuló papírmunka mellett. Minden nap fontolgattam a felmondást, csak azért nem tettem meg, mert teherbe akartam esni. Persze szex nélkül ez lehetetlennek bizonyult. Épp az ilyen csendesnek induló péntek esték adtak volna esélyt arra, hogy összebújjunk egy kicsit Patrickkel, és közelebb kerüljünk egy lehetséges kisbabához.

Az emberek beszélgetésének zaja és a hangos zene támadást indított érzékeny fülem ellen. Szinte észre se vettem, hogy erősen visszatartom a lélegzetemet, és keményen ökölbe szorítom a kezemet. Tudatosan próbáltam elengedni magam, más se hiányzott nekem szombatra, mint egy migrénes fejfájás a beállt nyakizmoktól.

– Kérsz valamit? – simított végig a derekamon Patrick csak úgy mellékesen, miközben folyamatosan a munkatársával beszélgetett. Éreztem, hogy a düh összehúzza a gyomromat. Magamra is haragudtam, amiért nem mondtam nemet.

– Kérek – mormoltam magam elé, és felálltam az asztalunktól. Patrick kérdő pillantást intézett felém. – Hozok egy sört – ordítottam túl a zenét.

A bárpultnál lelkes egyetemisták tolongtak, hogy minél előbb alkoholt juttassanak a szervezetükbe. Sohasem buliztam, amikor még suliba jártam, akkor nem hiányzott. De a felhőtlen, vidám arcokat látva üresség gyűlt bennem.

Háromszor próbáltam elismételni, hogy szeretnék egy sört, de a pultos mindig a hangosabb emberekhez ment oda. Magamban átkoztam ezt az estét, pedig még igen szépen ki is öltöztem, ahogy azt illik egy péntek éjszakán.

Egy puha kéz érintette meg a derekamat. Egy hátracsapott baseballsapkás, szép mosolyú fiú nézett rám. Lazán borostás, világoskék szemű, szabályos arcú srác volt. Szakadt farmert, nyomott mintás fehér pólója felett pedig bőrkabátot viselt, és legnagyobb meglepetésemre hangosan a pultos felé szólt lágy hangján.

– Hé, nem veszed észre, hogy a hölgy percek óta rendelni akar? – Felém fordult. – Mit szeretnél? Én állom.

Zsigerből tiltakozni szerettem volna, szóra is nyitottam a számat, mire a srác magabiztosan a szám elé tette a mutatóujját. A gyomrom bucskázott egyet.

– Csak egy sört szeretnék.

– Csak egy sört szeretne! – ismételte oda a nagydarab pultosnak, aki a szemét forgatta, de pillanatokon belül lecsapolta nekem azt a sört.

A megmentő ismeretlen is kért magának egy üveges sört, aztán újra felém fordult.

– Mindened megvan? – mosolygott rám. Bizonytalanul bólintottam. Nem tudtam, hogy nem vette-e észre a gyűrűt az ujjamon, vagy esetleg szimplán csak egyáltalán nem érdekelte a dolog.

Arra számítottam, hogy mellettem marad egy borzalmasan kínos beszélgetésre, ahogy a fiatal srácok szokták, ha valakit fel akarnak szedni. Legnagyobb meglepetésemre nem ez történt.

– Jó szórakozást a koncerthez! – kacsintott rám, majd olyan gyorsan elnyelte a tömeg, ahogy érkezett.

Izzasztó meleg volt, miközben a sörömet szorongattam. A szememmel kerestem Patricket és a munkatársát, de pár perc után feladtam, és egy biztonságos sarokba vonultam, ahonnan még a színpadra is ráláttam. Gyorsan lehúztam a sör felét, mire azonnal megéreztem a combomban a laza bizsergést. Lassan nem is bántam, hogy Patrick nincs mellettem, a sörrendelős srácot kerestem.

Hamarabb megtaláltam, mint gondoltam. Az emberek hangos ovációba kezdtek, mire azonnal a színpad felé kaptam a tekintetemet. A fadeszkákon állt a szépen mosolygós megmentőm, kezében rutinosan tartva a mikrofont.

– Készen álltok a bulira? – kérdezte a tömegtől, mire a lányok hangos sikoltozásba kezdtek az első sorban.

Forgattam a szemem, de elmosolyodtam. Harminc feletti komoly nőként csak nem nedvesedik be a bugyim egy helyes rocksztár fiúcskától, mint a kis csitriknek. Belekortyoltam a sörömbe, és újra a srágra néztem, aki energikusan ugrálva mutatta be a zenekar többi tagját. Azon kaptam magam, hogy a hátsóját fürkészem.

Felsőhajtottam. Újra ittam, miközben a MidLife Crisis belekezdett az első, ritmusosan hangos számukba. Az ismeretlen srác éneke betöltötte a fületem, kellemes, férfiasan lágy orgánuma volt, tiszta hangokkal. A színpadon otthonosan mozgott, különösen jó ritmusérzéssel áldotta meg a sors.

Csípője lazán járt a ritmusra, néha a szemét becsukva énekelt, minden félelem nélkül. Lassan ringatózni kezdtem a dalra, a refrénnél pedig már én is magasra emeltem a kezemet és a tömeggel énekeltem. Becsuktam a szemem egy pillanatra. Hagytam, hogy a sörösfiú lágy hangja a mellkasom mélyére költözzön, és megsimogassa a lelkemet.

Ahogy kinyitottam a szemem, szembekerültem a tekintetével. Nem tartott sokáig, de meg mertem volna esküdni, hogy pont az én szemembe nézett. Egyenesen rám mosolygott. A szívem felvette a zene ritmusát.

A koncert elmosódott, képek villantak fel előttem. Patrick arca, a szemüvege mögé bújtatott kék szeme, hátrafésült szőke

haja, ahogy az énekest bemutatja nekem a koncert után. Akkor már két sörtől magabiztosan fogtam kezét először Josh Westberggel.

Még közelebbről megvizsgálhattam szabályos vonásait, világos szemét és kisiúsan bájos mosolyát. Nem tűnt veszélyesnek. A fantáziálgatásom is ártatlannak tűnt először, mint amikor valaki egy színészre gondol szex közben.

2025. február 1.

Josh

Hosszasan néztem a kandallóban ropogó tüzet. Legnagyobb szerencsénkre egy míves fatároló terpeszkedett a fűtőberendezés mellett, így egy ideig nem kellett az udvarról pótolni a fát. A hó kitartóan szakadt odakint, a belső hőmérő -27 fokot mutatott.

Miután Anna elaludt a kanapén, kinyitottam a nappali ablakát. Hamar meg is bántam a döntésemet, amikor két vödörnyi jéghideg hó zúdult befelé a bizonytalanul felhalmozott hótorlaszból. Nagy nehézségek árán sikerült visszatömködnöm az ablakot a helyére, de a kis akcióm ki is hűtötte a szobát. Ráadásul értelme sem volt, még csak egy kicsit sem sikerült kikémlenem a kinti terepet.

Anna kicsire kucorodva aludt a fehér kanapén, világosbarna haja legyezőként terült szét az arca körül. A hálószobából hoztam neki takarót, aztán a földre telepedtem. Végigsimítottam a plüss-szőnyegen, magam mellé tettem a MidLife Crisis-os bögrémben a világ legjobb kávéját, és hallgattam a tűz ropogását. A telefonomon újra a 2025-ös dátumot nézegettem szinte megbabonázva, aztán ledobtam a készüléket az asztal lapjára, amelyen erre egy kékes kör villant fel, a telefon pittyent egyet, majd az akku töltődni kezdett. Kikerekedett szemmel néztem a varázslatot. Párszor felemeltem és visszatettem a telefont. Úgy festett, hogy 2025-nek voltak menő előnyei.

Elgondolkodva újra magamhoz vettem a mobilt. A mappákban a koncertfelvételeken kívül elég tetemes mennyiségű képet fedeztem fel Annáról. A mosolygós közös képek mellett

találtam olyat is, amin félmeztelen volt. Egy kicsit sem takargatta előlem formás, tökéletesen ívelt melleit.

Elmosolyodtam, aztán gyorsan odapillantottam az alvó Annára, hogy véletlenül se lássa, miket is nézegetek. Teljesen belemerültem a fotókba, amikor Anna nyöszörögve nyújtózott egyet a kanapén. Majdnem elejtettem a telefont.

Először homályos tekintettel nézett rám, majd kipattant a szeme, és riadtan ült fel a kanapén. Beletúrt hosszú, selymesnek tűnő hajába.

– Még mindig itt vagyunk.

– Nagyon úgy fest – köszörültem meg a torkom. Zavarban éreztem magam a nemrég látott képektől, mintha valami tiltótat tettem volna.

– Azt hiszem, emlékszem valamire.

– Igen?

– Emlékszem arra, amikor először találkoztunk.

– Mikor?

Csettintett egyet a nyelvével, dühösen felém nézett. Valószínűleg tovább időztem el tökéletesen ívelt száján, mint az normális lett volna, de nem vette észre.

– Fogalmam sincs, mikor. De voltam egy koncerteden, Patrickkel. Szerintem Patrick lehetett a zenei producered.

– A zenei producerem feleségével dugtam? – vigyorodtam el. – Hát, nem lettem bölcsőbb huszonnyolc éves koromra!

– Honnan veszed egyáltalán, hogy dugtunk? Bár lehet, hogy egyszer előfordult, aztán kozmikus büntetésként most nem emlékszünk, mi történt.

– Kozmikus büntetés? – elnevettem magam. – Akkor nem ártana áldozatot bemutatnunk a kozmikus isteneidnek, hátha megmondják a tutit.

– Sohasem akartam megcsalni Patricket... Hiszen össze is házasodtunk! – Megdörzsölte a szemét, újra figyelmen kívül hagyva a poénomat. – Biztos történt valami. Vagy csak sokat ittam.

Gondolkoztam, hogy megmutassam-e Annának a képeket, amin együtt vagyunk a moziban, az étteremben, az ágyban,

a fürdőkádban és rengeteg más helyen. Úgy döntöttem, nem teszem. Zaklatottnak tűnt, az arcán élesebbek lettek a barázdák a kandalló fényében. Nem úgy nézett ki, mint aki szívesen fogadná a tényt, hogy nekünk bizony rendes, hosszan tartó viszonyunk volt. És lehet, hogy a múlt idő nem is helyes.

Csendben hallgattuk a ropogó tüzet, a melege felforrósította az arcomat. Anna lassan felkelt a kanapéról, és elvonult a másik szobába. Pillanatokon belül hallottam, ahogy megengedi a vizet a fürdőben.

Újra a kezembe vettem a telefonomat. Találtam egy pár leöltött koncertfelvételt, és nem hittem a szememnek. Fesztiválokra léptünk fel, tömegek ordítottak és csápoltak a zenénkre. Mosolyogva a hajamba túrtam, könny lepte el a szememet; szerencsére Anna biztonságos távolságban zuhanyozott.

Tizenhat éves korom óta ez volt az álmom. Esetlen tempóval próbáltunk, de sokáig csak kisebb fellépésekre hívtak meg minket. A lemezcégek sorra kidobták a demóinkat, mások hitettek, keltették a reményt, hogy mennyire jók vagyunk. Már majdnem jelentkeztünk egy tré tehetségkutatóra is, de valami nem volt a helyén. Valószínűleg az új srác lehetett a hiányzó láncszem.

Újra belekortyoltam a kihűlt kávéba, és becsuktam a szemem. Anna sikítására ocsúdtam fel. Felpattantam. A nappaliban egyedül a tűz fénye táncolt a falon. Az egész ház sötétségbe borult. A telefonom fényével világítva mentem át a hálószobába.

– Megvagy? – kopogtam be a fürdő ajtaján. – Elment az áram.

Anna vizes hajjal, egy fehér köntösbe burkolózva nézett ki az ajtón.

– Észrevettem.

A lány a tenyerével törölgette a szemét, az arcáról lefolyt a maradék smink, ami a mobil mesterséges fényében szinte riasztónak hatott. A gyomrom kicsire szorult össze. Tudtam, hogy sírt, de sohasem tudtam igazán mit kezdeni a sírós lányokkal.

- Kérsz egy teát?
- Anna aprót bólított.
- Nem próbálsz meg visszahozni az áramot?
- Mindjárt, de gyere ki a nappaliba, ott legalább van fény!

Anna a lábát maga alá húzva lassan kortyolgatta a gőzölgő teát a tűz melegénél. Odakint erősen süvített a szél. Leültem mellé egy saját bögrével.

– Próbáltam hívni a rendőrséget, de a segélyhívó sem működik – törte meg Anna a csendet. – Végül is ez vészhelyzet, nem? Valaki lehet, hogy elrabolt minket.

Elmosolyodtam.

– Akár, de nekem tök szar életem volt huszonhárom évesen, ez meg ahhoz képest maga az álom.

Nem válaszolt semmit. A haja vizes tincsekben omlott a vállára. Elég sok lánnyal találkoztam már, de Anna szépsége teljesen lenyűgözött.

– Te mire gondoltál 2020-ban, mi lesz öt év múlva?

A legnagyobb meglepetésemre lassan és halkán beszélni kezdett.

– Harmincöt éves koromra már szerettem volna két gyereket Patricktól. Ki akartam találni, mit kezdek az életemmel. Utáltam a munkámat.

– Én közgazdaságtanra jártam az egyetemen, szerinted? – nevettem fel.

– Nem hangzik olyan rosszul. Én művészettörténetet tanultam, aztán egy multinál kötöttem ki, hogy a lábtörlője legyen egy iszonyatos salesmenedzsernek. Hivatalosan asszisztensnek neveztek.

– Hátha most valami jobbat csinálsz.

Anna megrázta a fejét, és újra a szemét kezdte törölgetni.

– Nem hiszem.

Hangosan hümmögni kezdtem. Újra a teába kortyoltam, és arra gondoltam, fogalmam sincs, hogyan kell visszacsinálni az

áramot. Egy ilyen helyen kellett volna lennie egy generátornak, de úgy festett, nem volt vagy nem működött.

– Csak akkor jött vissza emlék, amikor aludtál? – Anna bólintott. – Akkor lehet, hogy több mindent megtudunk ma éjszaka. Mert ma szerintem már tuti nem tudok áramot csiholni ebből a házból. Egyébként is béna vagyok az ilyesmihez, és ezt a helyet egyáltalán nem ismerem.

Anna újra zavartan bólogatott, majd óvatosan a szájához emelte a bögrét. Legszívesebben átkaroltam volna, fájdalmasan szomorúnak tűnt, ami engem is lelombozott.

– Kint alszok a kanapén, jó?

– Nem akarok egyedül bent aludni a tök sötétben – kerekedett ki Anna szeme.

– Akkor alhatok a földön.

Anna testtartása újra ellazult, és belérévedt a tűzbe. Azon törtem a fejemet, hogy mire is gondolhat.

2023. február

Josh

A brooklyni gyerekszobámban ébredtem hasogató fejfájással és érzéketlenre zsibbadt karral. Nehezen vettem levegőt, a mellkasomra teljes súlyával egy szőke lány nehezedett. Hangosan felnyögtem, megnyaltam kiszáradt szám szélét, és megpróbáltam a „barátnőmet” a lehető legóvatosabban lesodorni magamról. Sikertelenül.

A lány azonnal felkapta a fejét. Sejtésem szerint csak színlelte az alvást.

– Jó reggelt, születinapos fiú! – mosolygott rám kissé elkenődött sminkkel, de meglepően erősen kirúzszozott szájával.

Felültem, óvatosan megdörzsölve a homlokomat. Végignéztem a szobámon, amit telehalmaztam Foo Fighters- és Red Hot Chili Peppers-poszterekkel. Nem emlékeztem, hogyan kötöttünk ki nálunk.

– Annyira örülök, hogy végre bemutatnál a szüleidnek! – Susan végigsimította a mellkasomat, de nekem minden izmom megfeszült. Három hete voltam együtt a lánnyal, és semmiképp sem akartam bemutatni a szüleimnek. Abban reménykedtem, hogy Susan is érzi, hogy ez nem az a kapcsolat lesz, ami évekig tart. Nagyot tévedtem.

– Milyen érzés huszonhat évesnek lenni?

– Ugyanolyan, mint huszonötnek? – mosolyogtam vissza rá, és közben azon törtem a fejem, hogyan is kerülhetnék ki ebből az esetlenül kínos szituból. Nem is akartam belegondolni, hogy részegen bemutattam egy lányt a szüleimnek. Ó az

első lány, akit hazahoztam – részegen. Forgattam magamban a mondatot.

Még mielőtt megszólalhattam volna, Susan máris a számat ostromolta. A kezével az alsónadrágomban turkált. Zavartan nevetve felnyögtem, éppen tiltakozni akartam, a gondolataim a szüleim és a korgó, kissé háborgó gyomrom körül forogtak, amikor Susan az ágyra döntött, és óvatosan cirógatni kezdte a nyelvével a hasamat. Egy ideig néztem, ahogy a lány szőke haja eltűnik a takaró alatt, majd csukott szemmel hátradőltem, és csak élveztem a dolgot. Végül is ez annyira ritkán történik meg, megérdemeltem a születésnapomon.

Az elékezés határán hirtelen hangosan kopogtattak a szobám ajtaján.

– Bassza meg! – motyogtam magam elé.

Jóteknony félhomályban úszott a szobám, és még mielőtt tiltakozni tudtam volna, anyám tágra nyitotta az ajtót, ami pont az ágyammal szemben állt. Szerencsére Susan még mindig a takaró alatt volt, éreztem, hogy megdermedt egy pillanatra, de továbbra is a kezében tartotta az egyik legfontosabb testrészem.

Erősen megráztam a fejem, főleg, amikor megláttam, hogy anyám keze egyre közelít a villanykapcsoló felé. Eltakartam az arcom, de az ujjaim között áthatolt a világosság. Egyenesen anyám szemébe néztem, aki egy széles tálcát egyensúlyozott a kezében. Meg sem tudtam szólalni, anya máris elnézést mormogott, és letette az ennilát a földre. Arcára mélységes megdöbbenés ült ki, és olyan gyorsan távozott, ahogy érkezett.

Legnagyobb meglepetésemre Susan nem hagyta abba, amit elkezdett. *Mégis mi a baja ennek a csajnak?*

– Hé! Hé! – tiltakoztam, és feljebb húzódtam az ágyban.

– Nem akarod, hogy befejezzem?

Beletúrtam a hajamba, és zavartan felnevettem.

– Anyám most nézett velem farkaszemet, szóval kissé elment a kedvem.

– Azt észrevettem – kacsintott rám cinkosan. – De szerintem gyorsan vissza tudom hozni.

– Inkább ne! – felkeltem az ágyból, és magamra rántottam a farmernadrágomat. – Kivel találkoztál éjszaka?

– Apukáddal.

Hangosan hümmögni kezdtem. Ennél rosszabb nem is lehetett volna. Apámmal egyébként is zuhanórepülést vett a kapcsolatunk, ahogy romlottak az eredményeim az egyetemen, így ez a legkevésbé sem hiányzott az életemből.

– Le kell mennem beszélni a szüleimmel. – Felvettem egy pólót is. – Egyél nyugodtan, és... – Végignéztem az egyetlen csipkebugyit viselő lányon. – Öltözz fel!

Lerohantam a lépcsőn. A lakásunk a szobámon kívül egy múzeumba is beillett volna. Kétszintes ház volt Brooklyn egyik elit részén, hatalmas hodály két embernek. Apám ügyvédként dolgozott, anyám pedig főleg itthon tengette az idejét, vagy jótékonyági rendezvényeken tevékenykedett.

A lépcsőn egy pillanatra megdermedtem. A szüleim a nappaliban ültek, és a délutáni teájukat iszogatták. Apám hangján ennyi idő után is hallható volt az erős svéd akcentus.

– Én mondtam, hogy ne menj fel, Tiffany! Megmondtam, hogy ez nem az a lány, akire évek óta vársz. De legalább most már biztos lehetsz benne, hogy nem meleg.

– Nem gondoltam, hogy meleg!

– Legalább kétezerszer mondtad, hogy aggódsz érte, mert hogy még egy barátnője sem volt. Én mondtam, hogy vannak *barátnői*. – Furcsán hangsúlyozta az utolsó szót.

Anyám és apám nem értettek engem. Huszonegy évesen ismerkedtek meg, amikor anyám Svédországban tanított angolt. Három év múlva össze is házasodtak, ahogy azt kellett. Én még kint születtem, de végül a szüleim tízéves koromban úgy döntöttek, hogy visszaköltöznek.

Hangosabb léptekkel folytattam az utam a nappali felé, mire a szüleim azonnal elhallgattak. Apám jó vágású, az ötvenes évei végén járó férfi volt. Hétfévente is elegánsan öltözött, állítása szerint ezzel a stílussal mindig profizmust sugárzott az

emberek felé. Bezzeg én a szakadt farmereimben és feliratos pólóimban kevésbé illetem be egy jól menő New York-i ügyvéd fiának. Anyám persze tökéletesen mutatott apám mellett vékony testalkatával és kifinomult ízlésével.

– Megtisztelsz a jelenléteddel bennünket is így délután három felé?

– Hosszú volt az éjszaka.

– Azt vettem észre, amikor hajnali négykor leverted a folyosón anyád egyik kedvenc vázáját, aztán meg rendetlenséget csináltál a konyhában azzal a lánnyal...

– Bemutatod nekem is a barátnődet, Josh? – mosolygott rám anyám őszinte érdeklődéssel.

– Nem a barátnőm. Csak itt kötöttünk ki. Bocs.

Szinte időm sem volt meglepődni, Susan hangosan sipítozni kezdett a hátam mögött, majd egy erős pofon érte a másnaposságtól érzékeny bőrömet. A lány intett a szüleimnek, és távozott a bejárati ajtón.

A kezemet az arcomra szorítva álltam a szüleim előtt, és vártam az ítéletet.

Kínos csendbe temetkezve ültünk vacsoránál a családi asztal körül. Anyám marasztalt az atrocitás után, pedig legszívesebben húztam volna vissza a kollégiumba. Éjjel is csak azért jöhettek ide, mert közelebb volt a külvárosi kolesznél.

Este hatra nagyjából megszűnt a gyomrom háborgása, és megjött a kedvem a szokásos sült halhoz, amit anyám minden hétvégén elkészített. Az ebédlő fényes tányérokkal, gyertyákkal telehalmazott része úgy festett, mint egy elegáns étterem. Szakadt farmeremmel és fekete pólómmal nem illetem bele a képbe. Mintha az egyetemi éveim alatt egyre inkább távolodtam volna a szüleim által megalkotott normáktól.

Apám az egész vacsora alatt csendben maradt. Udvarias stílusához illően nem olvasgatott újságot, ehelyett elmélyedve ízelgette a falatokat, szalvétájával sűrűn törölgetve szakállas

arcát. Láttam rajta, hogy méreget, de a születésnap tortához tartogatta a kérdését.

– Merre tovább, Josh?

A mandulatorta íze megkeseredett a számban. Az anya által sült torta a maga tökéletességében pöffeszkedett a fehér abroszos asztal közepén. A huszonhatos szám vádlón bámult rám, mintha eddig lett volna időm a kísérletezésre, de ha még nem váltottam valóra az álmaimat, akkor már nem is próbálkozhatok. A számot csak képzeletbeli határvonalnak tekintetem, de apám valóságossá tette.

– Hogy érted? – kérdeztem vissza.

– Látjuk, hogy nem megy az egyetemen. A kollégiumból a félév végén valószínűleg ki kell költöznöd, ha csak valami csoda nem történik.

– Ezt honnan veszitek? – kérdeztem kissé magasabb hangon a szokottnál.

– Apád felhívta az egyetemet, és érdeklődött felőled – mondta anyám, majd ő is helyet foglalt az asztalnál, hogy két szempár is nehezdedjen rám.

– Mi van? – Ökölbe szorult a kezem, leejtettem a villát a tányérra. – Nem vagyok már tízéves, hogy az iskolát hívogassatok miattam. Ez a magánügyem.

– Épp ez az, Josh. Nem tízéves, hanem huszonhat vagy. Az egyetemről már nagyjából kibuktál, semmi kilátásod valami munkára. Arról nem is beszélve, hogy teljesen elázva hozol fel mindenféle jöttment lányokat a lakásunkba.

– Ezt úgy mondod, mintha minden nap ez történne! Ez volt az első alkalom, basszus! Ráadásul van munkám: tegnap éjjel is zenéltünk.

Apám vágott egy fintort. Igyekeztem kerülni a zenélés témáját, mivel sohasem vette komolyan az álmaimat. Gyerekesnek, naiv elgondolásnak tartotta.

– Tudod, hogy hány ember él meg a zenélésből? Nem sok.

– De aki megél belőle, az egész jól elvan. Miért ne lehetnék egy közülük?

– Mint mondtam, huszonhat éves vagy. Szerinted meddig érdemes ezzel próbálkozni? Hogy valóra váltsd „a nagy álmodat”? – Idézőjeleket mutatott a kezével.

Megdörzsöltem a homlokomat. Anyám újra felkelt az asztaltól, és behozott egy üveg bort a konyhából, mintha csak most csapnánk bele az ünneplésbe.

– Majd kiderül – vontam meg a vállamat.

Pár percre újra csend lett, felvettem a villát a tányérról, és belekortyoltam a borba. Úgy döntöttem, hogy a nagy huszonhatos alkalmából jól leiszom magam.

– Apáddal úgy döntöttünk, hogy ősszel visszaköltözünk Svédországba – szólalt meg anyám.

Döböntem meredtem a szüleimre. Akkor már biztosra vettem, hogy nem fogok tudni többet enni a születésnap tortából.

– Szeretnénk, ha visszajönnél velünk – folytatta anyám. – Taníthatnál angolt. Legalább egy kicsit felelevenítenéd a svédet. Azonnal kapnál munkát. Aztán később újra átgondolhatnád az egyetemet.

– Ezt jól kitaláltátok – mosolyodtam el gúnyosan. – Eszem ágában sincs visszamenni Svédországba. Alig ismerek ott valakit, itt van az életem, a banda és minden.

– Mi minden? – kérdezett vissza apám. – Igazából ez nem felajánlás. Vagy visszajössz velünk Svédországba nyártól, vagy keresel itt valami munkát, és eltartod magad. Nem fogjuk finanszírozni a bulijaidat és az egyéjszakás lányokat. A házat kiadjuk.

– Kiadjátok a házat, amikor én itt leszek? – A fejembe belehasított a fájdalom. – Nem mondhatjátok komolyan!

– Nem igazán így gondoltam a felvezetést – nézett anyám villámló szemekkel apámra. – Szeretnénk, ha velünk jönnél.

Anyám megfogta a kezemet, de szinte azonnal elrántottam.

– Mit nem értettetek abból, hogy nekem itt van az életem? Tízéves koromban még elrángathattatok egy másik kontinensre, de most már nem. Megoldom egyedül is a dolgokat, köszönöm!

– Akkor javaslom, hogy kezdj neki, mert ősszel indulunk!
– Nyugodj meg! – álltam fel az asztal mellől. – Megyek, és el is kezdem!

Anyám szóra nyitotta volna a száját, de már nem figyeltem rájuk. Nem akartam tovább hallgatni a lejárt lemezt az elfecsérelt életemről, sem a bezzegelést a kollégái gyerekeiről, akik már nagy cégeknél robotoltak napi tizenkét órában.

Az asztalon hagytam a félig megevett születésnap tortát. Perceken belül szó nélkül távoztam a szüleim házából, akik csendbe burkolózva szedték le a terítéket a tökéletes ebédlőnk tökéletes asztaláról.

Odakint visszanéztem a házukra, miközben remegő kézzel kikotortam egy cigit a zsebemből. Ritkán dohányoztam, de a tegnapi buliról maradt nálam pár szál, és abban a pillanatban szükségem volt rá. A friss, tavaszt hordozó februári szél belekapott a vékony kabátomba. Lassan kifújtam a füstöt. A szüleim makulátlan életére gondoltam, és a huszonhat évre, ami hirtelen fájdalmasan nyomni kezdte a vállamat.

Nem láttam a jövőbe. Csak azt tudtam, hogy nem akarom a szüleim fedhetetlen életét. Nem érdekelték a luxusnyaralások, nem akartam a kertvárosban villogni a menő kocsimmal és a szépséges feleségemmel, aki már le se akart velem feküdni.

Nem tudtam megérteni, miért is lehet jó egy ilyen élet. Az adórendszer és a nyolcórás munka gondolata is fojtogatta a torkomat. Az egyenes, megtervezett életút ígérete meg felért egy öngyilkossággal.

Elhaladtam pár bolt kirakata előtt, amelyekben a saját alkom suhant el. Mindenki jót akart nekem, de én egyedül akkor éreztem jól magam, amikor feloldódtam a zenében, amikor hullámozott előttem a tömeg, visszhangozva a saját szavaimat. Akkor úgy éreztem, adok valamit. Valami olyat, ami kirepíti az embereket a hétköznapi szürkeségből.

Ezt akartam csinálni az életem végéig.

2023. november

Anna

A fürdőszobánk padlóján kucorodtam össze a hasgörcsöktől. A nappaliból hallottam a férjem és a barátaink hangos, nevetéssel telt beszélgetését. Nem ragadt át rám a vidámságuk. Magamra zártam az ajtót, és letelepedtem a puha, almazöld kilé-pőre. Magam mellé tettem az üveges sört, és figyeltem a fekete csempén az elszórt vízkőfoltokat.

Tegnap megpendítettem Patricknek, hogy le kellene mon-dania a péntek estét, de erre egy kisebb kitörő vulkánhoz ha-sonlatosan válaszolt, így belementem abba, hogy hajnali egyig, esetleg kettőig ellepjék a nappalinkat a vendégek. Főleg Patrick barátai és a feleségeik, menyasszonyaik, akik az évek során hozzácsapódtak a társasághoz.

Ahogy kiléptem öt órakor a munkahelyem ajtaján, már tudtam, hogy ki kellett volna állnom az érdekeim mellett. A menstruációm öt nappal korábban meglepetésvendégként jelent meg, a napom meg minden tekintetben pocsék volt. A fe-lettesem egész héten túlóráztatott, egy fontos rendezvényt szer-veztünk, és mindennek a helyén kellett lennie. Köszönetképp péntek délután a fejemhez vágta, hogy mi mindent rontottam el. A fontos vendégek nem voltak megelégedve a konferencián felszolgált étellel, nekem pedig észre kellett volna vennem a netes hozzászólásokból, hogy korábban más is elégedetlen volt ezekkel a szolgáltatásokkal. A düh egész nap csak gyűlt a gyomromban. Csak az estére gondoltam, gyűjtöttem magam-ban a haragot a férjem ellen, ezzel igyekeztem megőrizni a tü-relmemet a munkahelyemen.

Így történt, hogy este tizenegyre kissé becsípve menekültem be a fürdőszobába. A kézfejemmel elkentem a gyorsan öszszerittyentett sminkemet, és halkán hüppögve húztam magam alá a lábamat.

Az alkoholtól mindig szentimentális lettem. Óvatosan forgattam a makulátlan jegygyűrűmet és a csinos karikagyűrűt, amit Patrick húzott a kezemre az előző évben. Úgy éreztem, minden, ami körülöttem van, neki köszönhető. Az én irodai fizetésemből sohasem lehetett volna hercegnős menyasszonyi ruhám, és a lakásunk is az övé volt – ez utóbbi sokszor eszembe jutott, pedig már hat éve én is az otthonomnak mondtam.

Újra belekortyoltam a sörbe. A Patrick iránt táplált dühömet csak az alkohol fedte el. Már a harmadik sörnél tartottam, amivel rendesen leköröztem a többieket, de valahogy muszáj volt levezetnem a feszültséget.

Összereztemem, amikor kopogtak a fürdő ajtaján. Feltápázkodtam a földről. Hunyorogva néztem bele a tükörbe: a fekete szemfestékem elkenődött a sírástól, az arcom kipirosodott. Beletúrtam a hajamba, hogy csökkentsek a kócoszágon.

– Egy pillanat – szólaltam meg rekedt hangon, és vizet lötytyintettem felforrósodott arcomra.

Kitártam az ajtót. A sejtésem beigazolódott: nem Patricknek hiányoztam. A férjem túlzottan örült a péntek esti baráti öszszeroffetésnek. Őt nem szívtá le teljesen a munkahelye, még a nehézségeket is élvezte a lemezkiadásban. Helyette az egyik munkatársa, a formás fenekű Thomas állt előttem. A srác a zeneparhoz illően extravagánsan öltözködött, a színeket sem vetette meg. Aznap este citromsárga pólót viselt egy fekete farmerrel. A tapadós felső kiemelte kidolgozott bicepszét. Az arca is helyes lett volna, ha jobban átgondolja ezt a félig leborotvált, oldalra igazított frizurát, amely leginkább egy tengerben rekedt cápára emlékeztetett, főleg, hogy a teteje sötétkékre volt mázolva.

– Hát te mit gubbasztasz itt? – kérdezte mosolyogva.

– Kicsit fásasztó hetem volt.

– Mi meg nem hagyunk aludni?

Megdörzsöltem a homlokomat, és diplomatikusan nem válaszoltam a kérdésre.

– Kijössz velem cigizni? Hátha a hűvös levegő felébreszt. De előbb elintézem, amiért rád rontottam.

Fáradtan bólintottam, és kiléptem a fürdőből. Jó fejnek tartottam a srácot, évek óta beszélgettem vele a baráti összejövetelek során. Becsípett fejjel néha kósza pillantásokat vettem határozott arcélére, miközben Patrick a kezemet markolászva jelezte mindenki felé, hogy összetartozunk.

A fejemre húztam a kötött, bojtos sapkámat. Mélyen belülről remegtem, annak ellenére, hogy az arcom égett. Nem szóltunk a többieknek, egyszerűen kiléptünk a lakásunk előtti lépcsőre a novemberi hidegbe.

– Miért vagy ennyire elkenődve? – Egy fémes kis cigaretta-tárcából két házilag csavart jointot vett elő, és az egyiket egyenesen felém nyújtotta. Kikerekedett szemmel ráztam meg a fejemet. – Kár, pedig rád férne. Totál késznek tűnsz.

Lesütöttem a szemem, és erősebben markoltam meg a sörsüveg nyakát, amit magammal hoztam a fürdőből. Kifújtam a hideg levegőt, és néztem Thomas arcát, ahogy megvilágítja az öngyújtó fénye. Lassan szívott egy slukkot a jointból, majd hosszan benntartotta a levegőt. Felé nyúltam a kezemmel.

– Mégis? – mosolyodott el.

– Azt hittem, cigizni jössz. – Szívtam egyet a fűszeres aromájú jointból, ami kellemesen csiklandozta a torkomat.

– Majdnem.

Lopva újra az arcát figyeltem. Menő, pénzes zenei producer volt, aki szintén imádta a munkáját. Ennyire fiatalon megtalálta a puzzle-je hiányzó darabjait. Én meg sorra tiltottam le Facebookon azokat az embereket, akik velem egyidősen gyönyörű helyeken éltek, esetleg élvezték, amit csináltak. A gyomrom újra a torkomba ugrott.

– Szar a házaselet?

– Miért lenne szar?

Thomas felhúzta a vállát, a hátát pedig nekidöntötte a házunk melletti kerítésnek.

– Csak ma alig szóltatok egymáshoz, és te meg a végében sírogatsz egy tök jó péntek estén. Aztán meg velem szívsz be az utcán. Patrick jó srác, de ha nem veszi észre, hogy ennyire kivagy, akkor nem érdemel meg téged.

Nem feleltem semmit. Hülyén éreztem magam, hogy lebuhtam a sírással. Nem akartam hirdetőablaként jelezni a bánatomat. A fejem közben egyre könnyebb lett.

– Nem szoktad utálni az életedet? – kérdeztem hirtelen. Nem néztem a szemébe. Az utcai pocsolyákat fürkésztem nagy beleéléssel. – Nem érzed úgy, hogy teljesen értelmetlen az egész? Dolgozunk, adót fizetünk, gyereket csinálunk és meghalunk. Ennyi lenne, tényleg?

– Húha, neked aztán nagyon pozitív a képed a jövőről – nevetett fel, mire elmosolyodtam. A fájdalomt oldani kezdte a sör és a fű.

Thomas közelebb lépett hozzám, olyannyira, hogy éreztem a bőre meleg kipárolgását és visszafogott parfümjé illatát.

– Patrick nem veri ki ezeket a gondolatok a szép kis fejedből? – Óvatosan végigsimította az arcomat. Elgyengült a lábam az érintésétől. Arcának éles vonalai cseppfolyóssá változtak az utcai lámpák fényében.

Riadtan léptem hátra, amikor Thomas szája közeledni kezdett az enyémhez. Az arcom elé kaptam a kezem, a szívem kihagyott egy ütemet.

– Te tényleg nem tudod elengedni magad – csóválta meg a fejét, majd még egyet szippantott a jointból, mintha mi sem történt volna. – Amikor Patrick először bemutatott, már akkor be akartam nálad próbálkozni, de még nagyon rózsaszín felhőben voltatok.

Az ajkamba haraptam. Meghúztam a sörösüveget, keserűsége illett a hangulatomhoz. A legfájdalmasabb felismerés az volt, hogy akartam a csókot. Végigjászottam a fejemben, hogy milyen lett volna. De dicsértem magam az erkölcsösségemért, a tartásomért, aztán hajnali háromkor mégis úgy feküdtem le

Patrick mellé, hogy mélyen belül simogatott az érzés, hogy valaki másnak is felkeltetem az érdeklődését.

Bámultam a plafont a sötét szobában. Hallgattam Patrick szabályos lélegzetvételét, és a saját szívverésemet, amit sürgett az elfogyasztott alkohol és az élet rövidségének gondolata.

2025. február 2.

Anna

Kipattant a szemem. Josh a kanapé mellett, a földön aludt egy felfújható matracon, amit a hálószobában találtunk a telefon zseblámpájának segítségével. Szabályos vonásait kiemelte a kandalló elhaló parazsának fénye. A tűzhely digitális órája hajnali fél négyet mutatott.

Felültem. Óvatosan magamhoz öleltem a térdemet. Halkan felsóhajtva néztem körbe a továbbra is ismeretlen szobában. A tűz ropogásának hangja majdnem újra álomba ringatott.

A szemem sarkából mozgást éreztem, ezért a konyhai ablak felé kaptam a tekintetemet. A szívem azonnal heves ütemre váltott, ahogy egy pillanatra megláttam egy fekete alak sziluettjét a hatalmas ablak előtt. Egyetlen szemvillanás alatt el is tűnt, de én mégis remegtem.

– Josh! – szólítottam meg a fiút rekedtes hangon, majd óvatosan rázni kezdtem a vállát.

Nyöszörögve ébredt fel, a szemét dörzsölve lassan felült a matracon.

– Mi a helyzet?

– Valaki van az ablak előtt! – közöltem suttogva.

Josh az ablak felé nézett, majd vissza rám.

– Nincs ott senki.

– De az előbb esküszöm, hogy ott volt!

Együtt indultunk ki a konyhába. Szorosan Josh mögött maradtam, erősen markoltam a felkarját. Megpróbálta felkapcsolni a lámpát, de az továbbra sem működött. Újra a digitális

órára siklott a tekintem, de akkor már nem láttam a piros szá-
mokat.

– Öt perccel ezelőtt kijelezte az időt. Ráadásul pontosan.

– Akkor úgy fest, hogy újra nincs itt senki.

Az ablakra tapasztottam a kezemet. A távolban sárga fény
derengett, ami megvilágította a hatalmas, érintetlen hótakarót.
A padlótól plafonig érő ablakot mellrészig beterítette a hó.

– Nincs az az isten, hogy valaki járkáljon odakint ebben
a hóban. Meg akkor a nyomokat is látnánk.

– Akkor is láttam valamit! Ki kell jutnunk innen.

A félelem összeszorította a gyomromat, a modern ház hir-
telen koporsóként borult rám. Mintha minden addig létező
talajt kirángattak volna alólam. A fejemben kavarogtak a régi,
elfedett emlékek. Egyedül Joshra, az ismerős idegenre számít-
hattam. Ő sokkal magabiztosabbnak tűnt. Óvatosan megfogta
izzadt tenyeremet.

– Nyugi! Nemsokára reggel lesz, és akkor majd kitalálunk
valamit.

A kezem továbbra is remegett. Patrickre gondoltam, arra,
hogy mennyire hiányzik. És arra az elkeseredett álmra Tho-
masról.

Josh újra megdörzsölte fáradt szemét, a haja kuszán kiállt
oldalra. Alsónadrágjában és Pink Floyd-os pólójában sokkal
kisfiúsabbnak tűnt, mint eddig bármikor.

– Kérsz valamit? Hihetetlen mennyiségű piát találtam a be-
épített szekrényben. Rakok új adag fát a kandallóba, és elfelejt-
jük ezt a szart, mit szólsz?

Nem is kellett válaszolnom, azonnal kinyitotta a világos-
barna szekrényt, aminek alsó szintje bortól kezdve a tömé-
nyebb piáig mindent rejtett magában.

– Várj! Ki fogom találni! – Hümmögve nézett fel a plafonra,
majd pillanatok múlva rám mutatott. – Whisky-kóla. Tuti. Te
nem vagy kispályás boros lány még akkor sem, ha annak mu-
tatod magad.

– Mert annak mutatom magam? – mosolyodtam el.

– Ártatlannak tűnsz, az biztos.

Josh minden szó nélkül kipakolta a kólát és a bontatlan üveg Jack Daniel'st az asztalra. A kandalló fénye egyre inkább elhalóban volt, ezért a telefonját tette a pultra, hogy egy kicsit bevilágítsa a teret. Pillanatokon belül a jéghideg kezembe nyomta a poharat, és a nappali felé vette az irányt, hogy fát rakjon a tűzre.

Visszaültem a még meleg kanapéra, és kortyoltam egyet a whiskyből. A combon azonnal bizseregni kezdett, azt hiszem, a testem nem volt hozzászokva ahhoz, hogy ébredés után, hajnalban iszogassak.

– Te is álmodtál? – törtem meg a csendet.

Josh bólintott, és a hátát nekidöntötte a kandalló melletti falnak.

– Nem tudom, mi ez a szar, amiben vagyunk, de kezdenek derengeni a dolgok. Lehet még egy-két nap, és visszajön minden. Szerintem tuti bebasztunk együtt valami nagy bulin, és beálltunk valamitől, ami részleges emlékezetvesztést csinált.

– Ezt nem tartom annyira kecsegtetőnek.

– Mit tartanál annak? Hogy elraboltak az idegenek, és áthelyeztek minket egy ismeretlen bolygóra?

– Azt hiszem, azt sem.

A pohárral a kezemben néha sandán az ablak felé pillantottam. Továbbra sem voltam képes lerázni az érzést, hogy valaki figyel minket. A tűz kissé felmelegítette a félelemtől bekegyesedett izmaimat. A whisky-kóla meleg fénnel csillogott a kristálypohárban.

– És mi van azzal a Patrickkel?

– Mi lenne? – kaptam fel a fejemet.

– Mesélj róla valamit! – húzta fel a vállát. – Érted, valszeg megdugtam a feleségét, szóval csak érdemes lenne tudnom róla pár dolgot.

Elfintorodtam, belebámultam a poharamba, majd újra ittam belőle. Magamban mélyen még mindig tagadtam a dolgot. Viszont azonnal bizseregni kezdett a gyomrom, ha arra gondoltam, hogy lefeküdtem ezzel a sráccal.

– Péppé ver, számíthatok ilyesmire?

– Már lehet, hogy péppé vert – sóhajtottam fel. – Egyébként nem olyan... Visszafoготt, kedves, aranyos. Az egyetemen ismerkedtünk meg.

– Váó! – fütyentett egyet. – Mit tanult?

– Kommunikációt. Ő a legszorgalmasabb ember, aki valaha született ezen a földön. Az egyetemen is folyamatosan ingyenmunkázott a stúdiókban. Tudta, mit akar. Velem ellentétben.

– Az nem mindig számít, ha az ember tudja, mit akar. Én mindig tudtam, mit akarok, mégis hülyének néztek miatta.

– Annál csak jobb, mint amikor fogalmad sincs, hogy merre haladsz.

Josh kiürítette a poharát, majd újat töltött a konyhában.

– Olyan egyébként nincs, hogy fogalmad sincs, mit akarsz. Fogadok, hogy régen tudtad.

A konyhából magával hozta a két üveget, kérdés nélkül újratöltötte a poharamat, és mellém helyezkedett.

– Újságíró akartam lenni, de aztán nem jött össze. Jelentkeztem pár helyre, de főleg gyakornoki állások lettek volna, és azt nem engedhettem meg magamnak. Aztán beragadtam az irodába.

– Én tuti eret vágnék egy irodai munkában – nevetett fel Josh. Ahogy hatott az alkohol a szervezetemben, egyre bátrabban vizslattam a vonásait. Igazán helyes pasi volt a kék szemével és kócos, sűrű hajával. Olyan bájosan kisfiús, akit mindenki megnéz a metrón. A beszédhangja is simogatóan hangzott.

– Én is – motyogtam magam elé. – Mármint én is eret vágok az irodában. De neked más, ha mindig tudtad, hogy zenélni akarsz.

– Ja. Ettől még nem volt könnyű.

Beült közénk a csend. Kínosan fészkelődtem az alám gyűrt takarón, hallgattam a tűz megnyugtató ropogását, és néha Josh mögé pillantottam a sötét ablak irányába.

– Rohadtul idegesítő a csend – vigyorodott el Josh, majd maga elé vette a telefonját, és benyomta az egyik pattogós lejátszási listáját. – De szarban leszünk, ha nem jön vissza az áram, mert akkor még a telefonnal sem tudunk mit kezdeni.

A szemem sarkából megpillantottam Josh mobiljának kijelzőjét, és azonnal kikaptam a kezéből a készüléket.

– Én vagyok a háttérképed?

A galériába navigáltam, ahol hamarosan milliónyi közös képet találtam. A gyomrom furcsán összefacsarodott a látványtól. Hihetetlenül intim fotókat találtam.

– Ezeket már láttad?

Josh megdörzsölte a homlokát.

– Ami azt illeti, láttam, de nem akartalak felhúzni vele.

Csettintettem a nyelvemmel.

– Nagyon figyelmes vagy. Tele van a meztelen képeimmel a telefonod, szóval talán nekem is jogom van tudni róla! – Lehúztam a whisky-kóla maradékát.

– Csak így is látom, hogy ki vagy borulva. Férjed van meg minden. Tök nem lehet egyszerű. Egyébként is totál úgy tűnik, hogy homokba dugod a fejed. Köztünk – mutatott magára és rám – nem egyéjszakás kaland volt.

Kikerekedett a szemem. A kezem azonnal ökölbe szorult.

– Én dugom homokba a fejem?! Mintha te nem is akarnál kezdeni semmit azzal a helyzettel, hogy hirtelen kitörlődött majdnem öt év az életünkből! És tényleg nem egyszerű elfogadni, hogy tegnapelőtt még boldog kapcsolatban éltem a jövőbeli férjemmel, ma meg már egy huszon-egynéhány éves zenésszel kavarak.

Josh felnézett a plafonra, és hosszú másodpercekig gondolkozott.

– Huszonnyolc éves vagyok, és a képeken nem úgy látszik, mintha én kényszerítettelek volna arra, hogy bármi is legyen közöttünk. Az emlékek meg jönnek vissza, már most többre emlékszem, mint tegnap.

Szorosan markoltam Josh telefonját, szinte belefehéredtek az ujjaim. Hosszasan néztem a képet, amin nevetve magamhoz szorítottam őt. Annyira felhőtlenül boldognak tűntem. Szerelemesnek. De a gyűrű továbbra is az ujjamon pihent. Patrickre gondoltam, és arra a sok hosszú évre, a rengeteg közös utazásra, a közösen felépített otthonra és a terveinkre. Elszorult

a torkom, éreztem, hogy megállíthatatlanul feltörnek a könnyeim.

Josh zavartan közelebb húzódott hozzám, majd óvatosan átkarolt. Éreztem visszafogott, férfias illatát, ami nem hasonlított Patrickére.

– Szerintem jobb, ha hagyjuk egy kicsit, hogy teljen az idő. Most ez az egész kész káosz.

Megdörzsöltem a szemem, majd kibontakoztam a laza ölelésből.

– Emlékszem, hogy egy bárban zenéltél, amikor először találkoztunk.

– És tetszett? – mosolyodott el.

Bólintottam. Annyira közel volt hozzám Josh arca, hogy éreztem a teste melegét. Elkaptam a tekintetem. Nehéz volt a fejem a félbeszakított alvástól és az alkoholtól.

– Aludjunk még? – kérdezte.

– Igen, de... fel tudnál jönni mellém? Elég nagy a hely – felsóhajtottam. – Félek.

Josh azonnal felnyalabolta a takaróját a matracról, és kényelmesen elhelyezkedett mellettem. Lassan becsuktam a szemem, próbáltam elmerülni a tűz ropogásának hangjában. Az alkohol megtette üdvös hatását, és egy idő után már nem pillantottam újra és újra a feketén csillogó ablak felé.